

מסורת הש"ס

רש"י

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ן

כג.

עין משפט
נר מצוה

(א) נכל זה ליתא בהר"ש
בפסקיו פ"ט סי' א' אין
כאן מקומו וז"ל לקמן קודם
כיון דחזא הוה קצרה ל"א
והוה מנערי רבנן וכו',
(ב) [ע"י חס"ד ז"צ ע"ה,
ד"ה ועכ"ל], (ג) לקמן סד',
(ד) נדרות ט. קדושין מה',
(ה) [שי"ך עוד דף כג:],
(ו) [מ"ק כד:], (ז) [במדבר
ל', (ח) [ע"כ שי"ך דף
כג:], (ט) [נחלן במשנה,
י' [במדבר ל',

הגהות הב"ח

(א) במשנה יאמר כל נדר
כ"ל ויתבט לו נמחק:

מוסף רש"י

אין פותחין לו בגדל.
נדר שאל היה בעולם
בשעת נדרו עדיין ועומדין
לנא לעולם לאחר שגמר
(קמ"ט ד.)

ואילו היה מתחרט על עיקר הנדר יאבד שחר מעינותיו שהתענה אם היה מוהא על הראשונות לפיכך לא היה מתחרט: (א) וזל קילעך.
לכניסת ביתך וכדאמרין' אקילעך דבי ריש גלותא: פתח פיתחא לנפשי. לא שיתר רב סחורה לעצמו דהא ק"ל [מגילה י'] לא יחל דבריו' הוא אינו
מיחל אלא שמנא פתח שהיה יכול להיות יותר זו: כל שהיה ספארת לעושי. שהיה מלך עלמה משוכחת עד שהיא תפארת לאדם העושה
אותה ותפארת לו מן האדם שהכל מקלסין אותו זה. והא רמח רב נחמן כלומר לא נדרתי על דעת שיכעוס רב נחמן שלא תהא דרך ישרה
שאכעיס אותו וכי האי גוונא לא
מיקרי נולד דשכיח דלירעתה גברא
רבה כרז נחמן על מי שגדר נדר
חזק כל כך אדעתא דכל מיניליה:
על דעא דמנערי רבנן. והאי לאו
נולד הוא דשכיח: ומי שרי הכי.
כלומר מי שרי לפתוח פתח שהגדר
מוריה הפך מאותו פתח שהרי כל
עיקר הנדר לא היה אלא שאם תעבור
על דעתו תאסר בהנאמו: אין
והסניא מעשה בזה. אלמא אפילו
כי האי גוונא פתחין. וא"ת ומאי
מתמהינן מעיקרא ומי שרי הכי ומה
זין זו לנדר זרוחין דמתני' אדרבה
היה לו לומר שהגדר מותר מאליה
כהך דמתניתין ו"ל דלא דמי נדרי
זרוחין דמתני' לוק פיו ולבו שוין של
מוכר ולא של לוקח שוין שלעולם לא
היה דעתו של מוכר שלא יפחות מן
הסלע ולא דעתו של לוקח שלא יוסיף
על שקל ומס"ה שרו אכל זה דעתו היה
להדירה אם תעבור על תנאו ודעתו וכי
האי גוונא לא נדרי זרוחין מיקרי אלא
דאיכא פתח שאילו היה יודע שתעבור
על דעתו לא היה מדירה ובמתניתין נמי
הא כתיבנא לעיל (כא) ד"ה גרסינן
שאם היו מוכר ולוקח מעמידין
דכריהם חיל נדרייהו וכדמוכח ביבוסל'
אלא דאפשר שאף במעמידין פותחין
פתח לומר אילו היית יודע שהלוקח
לא יתן זו סלע כלום היית נודר אם
אמר לאו מתירין אותו וכדפתחין
הכא. וא"ת ומאי שגא מהרואה שיאכל
חצירו אכלו ומדירו דא"ר אליעזר בן

והוה מצטערי רבנן משימשא לטולא ומטולא
לשימשא (ל"א אדעתא דהכי אין במה
זימנין והוה מצטערי רבנן משימשא לטולא
ומטולא לשימשא) אמר ליה במנית בריה
דאבא שאול בן במנית מי נדרת אדעתא
דמצערי רבנן מטולא לשימשא ומשימשא
לטולא אמר לא ושרויה ר' ישמעאל בר ר'
יוסי הוה ליה נדרא למישרא אתא לקמיהו
דרבנן אמרו ליה נדרת אדעתא דהכי אמר
להו אין נדרתא אדעתא דהכי אמר להו אין
במה זימנין כיון דחזא ההוא קצרא דמצטערי
רבנן מחייה באוכלא דקצרי אמר אדעתא
דמחי לי קצרא לא נדרי ושריה לנפשיה
א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא האי נולד הוא
דלא מסיק אדעתיה דמחי ליה קצרא ותנינא
א"אין פותחין לו בגולד א"ל דהאי לאו נולד
הוא דשכיחי אפיקורי דמצערי רבנן ודביתיהו
דאביי הוה לה ההיא ברתא הוא אמר

לקריבאי היא אמרה לקריבה
אדעתאי ומינסבת לה לקריבך אולת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבה
אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא
לה לקריבה מי אדרתה אמר לא ושרייה רב יוסף ומי שרי כי האי גוונא אין
והתניא מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל ועברה על
דעתו ועלתה לרגל ובא לפני רבי יוסי אמר לו ואילו היית יודע שעוברת
על דעתך ועולה לרגל כלום הדרתה אמר לו לא והתירו רבי יוסי: **בתני' ר"א**
בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל אצלו יאמר (א) לו כל
נדר שאני עתיד לידור הוא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: **גמ'** וכיון
דאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל לא שמע ליה ולא אתי בהדיה
חסורי

יעקב' דנדרי זרוחין הוה והא התם פיו ולבו שוין שרוה שאל כל עמו חצרו ואפי' הכי אמרין דנדרי זרוחין הוה ושרו ממילא ו"ל דלא
דמי דאילו התם הענין מוכיח מתוכו שאינו אלא זרוח שאין באכילת חצרו אלא קפידא כל כך שבשכיל זה ידינו מנכסיו דקוץ אכל
בהאי עובדא דנדיהו דאזי דאיכא קפידא טפי לאזי כי מנסבא לה דניתהו לקריבה ודאי איכא למימר בדקוץ דהיה ולא
לזרו בעלמא ומס"ה פשיטא לן דלרין פתח ואין הנדר בטל מאליה אדרבה נכתמיהו היכי שרינן ליה בהאי פתחא: והיתר נדרים
ביחיד מומחה או בשלשה הדיוטות במקום שאין מומחה וכדאמרין בזהא דנדרים דפרק כל פסולי המוקדשין (דף לו: א) אמר רבי
יחיאל בר אבין אמר רב עמרם שלשה מתירין את הבכור במקום שאין מומחה שלשה מתירין את הנדר במקום שאין ואמרין התם
שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם לאפקוי מדריי יהודה דלמר היתר נדרים בשלשה והוא שיהא אחד מהם חכם במקום שאין
חכם חכם כגון מאן אמר רב נחמן כגון אלא פירוש האי אחד מהן חכם דעבי ר' יהודה כלומר שיהא אחד משלשתן חכם כגון מאן
ליהי אמר רב נחמן כגון אלא כלומר דעבי רבי יהודה שיהא אחד מהם גמיר וסביר כגון אלא דגמירנא וסבירנא ואמרין מו התם
ר' יהודה אומר אחד מהן חכם מכלל דהך כל דהו אמר רבינא דמסביר להו וסביר כלומר חד מינייהו צעין שיהא גמיר וסביר אכל
תרי אע"ג דלא גמירי כיון דכי מסביר להו סביר ומשמע ודאי דחכם דשרי יחידי לר' יהודה דוקא בסמוך דאי בגמיר וסביר בלחוד
כרז נחמן סגי א"כ היכי צעי בתלתא שיהא חד מינייהו גמיר וסביר והא מאן דגמיר וסביר בלחודיה שרי נדרא ומה לו להטורף עם
השנים ומאי קאמר אחד מהן חכם במקום שאין חכם דאי בגמיר וסביר סגי בכל מקום שהוא הרי י' זו חכם אלא ודאי ה"ק אחד
מהן חכם דהיינו גמיר וסביר במקום שאין חכם דהיינו סמוך דכי אימיה לסמיהו שרי נדרא. וכיון דלר' יהודה צעי' סמוך ביחיד
לרבנן נמי דמדריי יהודה נשמע לרבנן דבהאי לא פליגי והכי נמי משמע לן בסוף פ' נערה המאורסה (לקמן עה: ד) דאמרין מועדי ה' לריבין
מומחה פרשת נדרים אין לריבין מומחה אלא אפי' צ"ד הדיוטות והא פרשת נדרים ראשי המטות כתיב' אמר רב חסדא ואיתימא ר' יוחנן ביחיד
מומחה ומשמע דיחיד מומחה דהפרת נדרים דומיא דמומחין דמועדי ה' מה התם צעיא סמוך ה"ג צעיא סמוך וזה דעת הרמב"ן ז"ל. אכל הרמב"ם
ז"ל כתב צ"ח ו' מהל' שבועות (ה' א) דחכם מוצהק ממיר את הנדרים דלא צעיא סמוך משמע דמפרש הרב ז"ל דהא דאמר' התם במקום שאין
חכם לאו סיומא דלמלתא דר' יהודה היא אלא אדרבנן קאי דאמר' שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם דאלמא חכם לחודיה ממיר ומהדרינן
כעין אמר מר במקום שאין חכם כחם כגון מאן כלומר כגון מאן ממיר ביחיד ואמר רב נחמן כגון אלא כלומר דגמיר וסביר אלמא כל היכא דגמיר
וסביר איבו לחודיה שרי נדרא ואע"פ שאינו סמוך וכרז כתבתי זה בס"ק (דף ח: ד) ושמעתא) ועוד אכתוב בזה בפרק נערה ונדר (בס"ד: ושם)
הדיוטות דשרי נדרא כד מסביר להו וסביר סגי דק"ל כרזנן דלא צעו שיהא אחד מהן חכם ומיהו צעין דכי מסביר להו לסביר דג'
לרבנן כשנים לרבי יהודה. ומסתברא דהא דאמרין שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם דמשמע הא במקום שיש חכם אין מתירין
משום כבודו של חכם הוא דאיתמר ולכתחלה הוא דלא אכל דציעדא אשפרי ליה נדרא: פסקא אף הרואה להדיר את חצירו. שאוסר
כל נכסיו על חצירו אם אינו אוכל עמו יאמר כל נדר שאני עתיד לידור. מפרש בגמרא: **גמ'** כיון דאמר כל נדר וכו' לא שמע ליה
ולא אתי לגביה למיכל בהדיה. לפי שכבר יודע המזומן שאין נדר חל עליו שכבר בטלו המזמן. וצדין הוא דהוה מצי לשנויי דלמר מדיר בחשאי
כדי שלא ישמע המזומן אלא דאכתי לא אחיא ליה מתניתין שפיר דכיון דקתני אף הרואה משמע דהא נמי משום נדרי זרוחין מותר ולא משום תנאי
שהתנה וא"כ מאי אף ועוד דאי כבי האי גוונא עסקין היכי תני וכלכד שיהא זכור [בשעת נדרן] פשיטא שהוא זכור שהרי בשעת הנדר הוא מתנה:

יב א מיי פ"ו מהל'
שבועות הלכה יב
סמך לאוין רמא טושי'
י"ד סומן רמא טעף יב:
ב עיי' מיי' שם בשבועות
ובכ"מ:
ג ג טושי' שם טעף י:
יד ד מיי' פ"ב מהלכות
נדרים הל"ד סמך
לאוין רמא טושי' י"ד
סומן רמא טעף א:

פירוש הרא"ש

קצרא. מנכס נדרים
ומקלן דלמרי' בהנול
במל' [ב"ק קט: קצרא
שמה וקצרא שקיל ליה:
אין פותחין בגולד.
דמאחר שאינו מצי דלא
מסוי' אדעתיה שיער דבר
זה לא הוה חרטה לעקור
הנדר מעיקרו: שביחי
אפיקורי דמצערי רבנן.
מנערי פ"ח אחרים כי האי
עובדא: ומי שרי. הידין
לעשות פתח מנוף הנדר
ולא לפתח ממקום אחר.
ועלתה לרגל. שהיו
מתקבלים לשמוע הדרשה
ואף הגשים היו נוהגים
מזה לנא שמה ולנאאות
בנכודה של תורה:
מתני' רבי אליעזר בן
יעקב אומר אף
הרוצה להדיר את חבירו
כ"י. גמ' מפרש לה: לא
שמע ליה ולא אתא
בהדיה. כיון שיעוד שנטל
נדרו: